

CSOKONAI LAPOK

SZÉPIRODALOM ÉS TÁRSASÉLET KÖZLÖNYE.

TULAJDONOS SZERKESZTŐ

ORBÁN P E T Ő.

Előfizetési díj: Debrecenben félévre július 3-ától december végeig 5 frt; három hónapra július 3-ától september végeig 2 frt 30 kr; egy hónapra, július végeig 1 frt ezüstben. **Vidéken** félévre 5 frt 45 kr; évnegyedre 2 frt 52 kr; egy hónapra 1 frt 12 kr. Előfizethetni helyben egyedül Csáthy Lajos úr könyvkereskedésében, a hol mindennemű hirdetések is elfogadtatnak, miktől egy kétszer hasábozott sorért 4 p. kr fiztetetik. **Vidéken** minden es. k. postahivatalnál, a hol az előfizetés elfogadtatik s az előfizetési díjt tartalmazó levél, ha ráíratik kívül, hogy hirlap-előfizetési díjt tartalmaz, ingyen küldetik a szerkesztőséghez. Előfizetést gyűjtőknek minden 10 példány után egy ingyen példány adatik. Egyes szám ára 6 ezüst kr. — Megjelenik e lap hetenként kétszer: **szerdán** és **szombaton** délelőtt. Szerkesztőségi szállás nagy-csapóutca 10-dik szám, hátulsó épületben.

 Figyelmeztetjük holtapos előfizetőinket az előfizetési díjnak mielőbb kezeinkbe juttatására, hogy jövőre ahhoz alkalmazhassuk magunkat!

Uj előfizetőinknek — a 3-ik kivételével — az első hó számokkal is szolgálhatunk.

Szerk.

Csokonai sirján.

Ki nyugszik itt? Kemény sirváncosán
A vén idő hideg szele suhog.
Körötte a komor enyészet képei:
Rideg magány s porult emberromok.
Elemlulat néha hideg siroszlopán
Meleg dalt zengve az érzélgő csattogány!

Atyám sirja megett gyöngy fénylik itt —
Debrecen nagy fia: *Csokonai* —
Mely gyöngy fény sugarán eloszlanak
A feledés ijesztő árnyai,
S a részvét gyöngyein termett emlékezet
Az ihlett dalkirály nagy lelkéhez vezet!

Miként ha a sokat szenvedt hajós
A tenger mély barázdái közül
Világító torony iránytűzét
Pillantva még, uj életnek örül:
Magyar irodalom! ily fény volt te reád
A *Vitéz* lelkéből kiáradt dalvilág!

Mint a kék égnek hajnalcsillaga
Most este, majd reggel jön fel nekünk
S ugy tetszik, hogy két testvércsillagot —
Pedig csak egyet kétszer lát szemünk:
Igy egy a lélek is, mit sok gyanánt csodál
Az ész *Vitéz* más más remek munkáinál!

Csillag volt ő hazánk borult egén,
Lángrozsáján égett az észvilág, —
S már a világ dicsőség napja félt,
Hogy e csillag fénye fölbe hág;
Az ég akarta, hogy ők egyesüljenek:
És im e sir fölött most együtt fénylenek! —...

Egy szellem örködik e sir fölött,
Kettős képén olvasni ezt lehet:
„Örülj magyar, hogy élt *Csokonai*
És sirj, hogy itt már hült porát leled!“
Ez őrszellem neve: *örök emlékezet*,
Mely itt fénisz gyanánt nyer uj új életet!

Debreceni.

Három testvér.

(Vége.)

1820. július 10.

Páris.

Itt vagyok tehát e roppant városban, melynek nép-tengerében egy ember elolvad; itt, hol az emberek mindennemű osztályait, a politikai iskola mindenféle tanítványait, a kényelem minden cikkeit feltalálhatni. Itt vagyok, de lelkem visszavágynik szeretett hazámba. Ha z á m b a l oh mért kell egy iszonyu gondolatnak fölkelni keblemben mindannyiszor, valahányszor az édes honvágyszárnyaira ültetem boldogságról álmadozó lelkemet?.... Mert egy zsarnok apa vérszomjának olysokszor kellett már áldozataul esnem; és a hon fogalmát nem választhatom el azon tér fogalmától, melyen lelkemnek gyilkosa, apám, letaszítá kebléről fiát; hogy, szép szín alatt, idegen világ jégkarjai közé száműzze!

Itt minden kedvencfoglalkozásaimnak széles tér nyílik. A bölcelet, költészet és művészet természettemplo-mában egekig emelkedhetik a csapongó lélek.... És én egy vágyat érzek csak, mely, egyegy percig, lelkemet a legédesb kéjben fürösztli; de mihelyt lelkem a sivatag való rideg pusztáiban tévedez: lelkem kintengerré válik, melyen az öröm evezőlapátát a vihar ásitó torkai elnyelik. — Lüktenek ereim, — s a gondolat, hogy tán még betegebb leszek, egész lelkemet félelemmel tölti el.

Ah ott, hol meleg szív dobog érettünk; hol kedve-seink is azon léget szívják, mely a mi életerőnket fentartja; hol egy mosoly, egy tekintet égi boldogsággal tölti el keblünket; ott, hol körünkben levők szeretetéről meg vagyunk győződve, s minden részletei a bánmódnak, min-

den mozdulatai az igaz barátoknak, keblünkön fejlődő meleg fohászaik egy angyaljó leánynak, — a legbensőbb ragaszkodás csillogó jelei: — ah ott hamarabb beheged a vérző seb, hamarabb megerősödnek a reszkető tagok, s gyöngéd ápolás lágy karjai között, vigasztaló szavak szelid legyezése alatt, a halálos álom órája csaknem észrevétlenül áll elő!

És mégis, sajtó lelkem előtt ragyogó fényben tűnik elő a multnak emlékképei. De örömöm olyan, mint a virágcsomóra fagyott jégcsillám fénye. Az egyik percnyi gyönyör után fájdalom ömlik el egész valómon, midőn, odahagyva a merengés képzeletvilágát, annak tudatára ébredek, hogy örömeim csak emlékek szüleményei:

... Szól a halálharang. Valakit temetnek. Istenem, hogy vannak az én kedveseim: barátom, és a leány, kinek szerelmét a sors és atyám zsarnoksága ellenében égi üdvül adá nekem az ég?

Élőszobor volt ő elválásunkkor.

Reszketek erei, elhaloványodtak arcórszái. Némák valánk, mint a sir. Egymás keblébe temetünk kölcsönös fájdalmainkat, s a kitűrés és remény páncélát öltözök magunkra a kétes jövő sujtó csapásai ellenében.

Mily lelkesedéssel s fájdalommal mondá ő ki, elválásunk percén, e szavakat: „l é g y n y u g o t t, é n n e m v á l t o z o m s o h a;“ és ismét: „i m á d k o z z u n k e g y m á s b o l d o g s á g a é r t!“ Most is füleimben hangzanak e szavak, melyek a szeplőtlen kebel legőszintébb nyilatkozatai valának.

Ha szétnézek a világ nagy piacán, s csodálom az emberész remekműveit; ha az emlékezet szárnyaival végig repülök a multakon; ha a gondolkodás villanyssebességével átfutom a világot: utójára is oda jutok, honnan kiindultam: kedvesem képéhez!

És nekem, zsarnok apám miatt, egy évig távol kell tőle lenni. Hátha ő megváltozik? Hiszen hány férfi tartja meg kedvesének adott szavát; hány leány szegi meg ünnepélyes esküjét?... De nem! Az ő lelke, az ő erényei, az elválás percei: világos tanujelei az ő szilárd jellemének. Én hiszem, én megvagyok győződve, hogy kedves Erném nem leend... Julia.

Ki hitte volna, hogy elrablott léleknyugalmam romjain ismét a szerelem virágai nyiljanak keblemben; ki hitte volna, hogy én, ki föltevém magamban, kivált egy darabig szelidültnék látszott atyám figyelmeztetése után: — nem közelíteni többé egy némbert szívéhez is, — ismét egy leány ölelő karjaiban találjam fel boldogságomat?

De mily különbség van első és második szerelmem között!

Amannak lángjai az egeket csapkodták lobogásaikkal, de lángolt a nélkül, hogy melegített volna; emennek tüze szívem mélyén ég s egész lelkemen átömlik jótékony melegével; amaz a lélek eszmekepeinek vonásait látszott magán hordani, de lelkem valósággal magát szerette, mert azon eszmekep, melynek tárgyát Juliában véltem feltalál-

ni, saját lelkemből született, s a Juliára öltöztetett erények csak lelkem képzeletáryai valának; ez egy lelkes, okos és szilárd jellemű hölgy becsülésén alapszik; Juliát előbb szerettem, mint becsültem, Ernét előbb becsültem, mint szerettem.

És most nagyrészt kiábrándulva, látom, hogy Juliával csaknem két éves viszonyon az eszményi szerelem csillogó szövete fonódik keresztül. Képztem egy leányt, ki vágyaimnak megfelelni képes, kinek lelke lelkemmel rokon tudna lenni. És ezt azon leányban véltem feltalálni, ki figyelmemet minélgyakrabban magára vonhatá, ki épen szomszédságomban lakott, és eddigi naplóm főtárgya. És naplóm engem elvezetett a képzelet honába, az ábránd testetlen világába, én a leányt minden feltűnő gyöngeségeiből kimentettem a... papíron, s naplómban mindig tisztán, mint eszmekep, állott előttem... Később átlátám, hogy ő nem bír magasztosan szeretni, hogy lelkeink nem érhetik egymást; átlátam megcsalattatásomat. Egy darabig boszus valék; majd lohadtak boszum lángjai. — És a roppant lelki küzdelmekbe került eszményi szerelem keblemben még előbb meghalt, mint... Julia.

Azon világgörben, melyben én V... on éltem, volt egy leány, kit, Juliávali viszonyom kezdete óta, mindig becsültem, de többszöri bizalmas társalgás mellett is, szerelmem tárgya nem ő volt, hanem Julia. Az említett leányt minden hölgyek közt legjobban becsültem. Már pedig a becsülés erényt föltételez, s nyilvánult jellem alapszik; nem úgy mint a szerelem, melynek származása maig is vita tárgyaul szolgál a világhölcsék között, s eldöntetlen kérdés, valljon társalgás által fejlődik-e az ki, vagy egy látásra, valljon az arc bájaiból, vagy a szem — mint lélektükör — lángszáraiból születik-e?... Nem politikai viselkedés, nem követelt tudakosság, nem hiúság álfénye, nem ledér viselete, s nem is anynyira kül szépsége emelé őt a férfiak előtt magas fokára a becsülésnek, hanem női hivatása felfogásának a női kellő műveltséggel öszhangzásban tartása, az igénytelen, természetes társalgás és illem szabályainak gyakorlati értéke, s józan értelemmel kapcsolatban álló vallásos, baráti és honleányi érzetén átömlő szilárd jelleme... nem lehete, hogy a vele társalgót el ne ragadták legyen.

Ezen leány Kerepy Erne, egy előkelő nemes család egyetlen ivadéka.

Még szerettem Juliát.

Enyelgve, tréfálva társalogtam Ernével, mint Julia barátnejával. Egyszer azon veszem észre, hogy tréfáimban anynyira tulzó valék, hogy Erne engem kedvel. Sajnáltam őt; szívem Juliáé volt... ovakodóbb lettem... Tüntek napok, hetek, hónapok. Eljött az idő, midőn Kálmán barátom levele megpendített szívemben egy hurt, mely olyan volt, mint a Janus képe, — egyik oldalon fájdalom, másikon öröm hangjai méléztak rajta. Julia hűtlenségéről bizonyos lettem. Keblem olyan volt, mint a zajongó tenger, mely saját hullámaint csapkodja ide s tova, s

viszont saját hullámaitól csapkodtatik... Emberek! Látatok-e valaha egyfelől ragyogó szivárványt, midőn másfelől az eget iszonyu viharfölleg takará? Ily szivárvány volt ekkor lelkem borulatán a Kálmán levelében feltüntetett Erne erényes lelkének emléke.

... Történt, hogy Erne, családjával együtt Pestre ment lakni, hova én is, falusi magányomból, olykorolykor bejártam.

Alig tettem náluk három látogatást: nyilatkoztam Ernének. És a mi boldogságunk összefonódott.

De zsarnok apám megtudván viszonyomat, ide, külföldre küldött, hogy feledjem el őt... Soha, soha!

Hiszen a rokon lelkek közt nincs távolság, hiszen a szerelem láncai átfogják az egész világot, a szerelem itt is úgy él az én keblemben, mint honn. Miként a napsugár oly roppant távolságról elküldi világát és melegét a földre: úgy leng lelkem elé az ő bucsuszavainak s nagy lelkének kedves emléke. Nincs gondolatom, melyben az ő emlékének tér ne engedtetnék.

Kedves Erném! Talán te is busulsz velem, tán egy percig rajtam is nyugtatod emlékezedet, — hiszen te felbírod fogni érzésem szentségét! — talán lelkednek egy milliódresze ohajt lelkemmel azonulni; tán van pillanat, midőn szived dobbanását irántam égő szerelmed mozditja meg; tán lelked szögletében van egy hely, mely emlékemnek van szentelve; tán egy vágy, egy sohaj ébred olykor benned, melyet lelkednek szárnyain — gondolatodban — hozzám kívánsz röpitni; tán a lány szellő susugása olykor szerelmem tisztaságát sugja füledbe; tán viszemleked s szerelmi szórakozottságod andalító mámorában, mint boldogító álomkép, feltűnik előtted a jövő reménye, mely tiédnek hazudik engem; — tán a vallási szent foglalkozás közben, emelkedik érettem ajkadról egyetlen imaszó a mindenség istenéhez; tán a szülei s rokon szeretet ömlengései közt van egy hur szivedben, mely mozdatlan áll egyébkor, de ha rám gondolsz: jövő boldogságunk 'remény' hangja csendül meg rajta!... oh te bizonyosan szeretsz engem! Én ismerem lelked kínait. Én örökre tiéd vagyok!... Isten védj őt!! —

1826. s e p t e m b e r 21.

Férj és atya vagyok.

Ah, menyinit kelle küzdenem gyöngye evedzőmmel az élet tengerén gyászorsom vihara ellenében, míg a családi boldogság megnyugtató kikötőjéhez eljuthattam rongált sajkámon! Sokszor ásitó örvények hullámgyűrűiben szédelégttem, és mégis a remény utósó csillámsugára olysokszor a szabadulás aranycsillagává nőtt borongó életem fölött. Nem ritkán azonegy percben látván a végelsúlyedés fenyegető veszélyét és a biztosság életfényét, sokszor a közelgő látszó enyészet szelleme fölött rózsa-**pirban** ragyogott fölém a hajnalló remény údvangyala.

És most férj és atya vagyok!

Láttam a világhódító kincsek kábitó fényét, a hata-

lom ezerkaru óriás gépeit; láttam millió rabszolga vásárpia-cát,.... s láttam felettök egy jéghideg mutatóujjat, mely a politikai élet vérforgásának iránytűjét, a társadalmi világfolyam lüktetésének hőmérőjét, tetszése szerint igazgatta. Millio ember lehetett porrá, és anynyi nyerhetett viszont életet... egy irányváltozatra.

— És én e roppant hatalmakkal nem cserélném föl családi életem milliorésznyi örömeit!

Mert a családi boldogság egyedüli lényege és tényező ereje az életboldogságnak. Itt a leggyöngédebb örömek koszorujára a halhatatlanság dicsfénye világít, s az életerő gyengülő atomjai fenikszy gyanánt új életet nyernek az utódok vérkeringésében. A meghiusult remények árnytöredékei mögött biztató nemtöképen tűnik fel a kedves nő önzéstelen részvéte és a családi sarjadék egyetlen mosolya. Ah! a családi boldogság az égi üdv fáklyavilága, .. az isteni jószág sugártörődése!

Ma napéjegylenőség van.

Ma négy éve, hogy egy, apámnak hitt, zsarnok, hozzám intézett levelével, elboritá életem napját, hogy az éj, folytonosan egyenlő sötétsége által megvakítsa testi és lelki szememet, hogy nyomorekképen kelljen tapogatóznom koldus botommal a földi nyugalom élettörő szirtei közt. De az ördögi terv sajátmagában rejté a megsemmisülés csmjéjét s roskadozó alapján szilárd kitartásom diadala üli jutalomünnepeit.

Alig mertem még akkor remélni, hogy átkos sorsom csapásaival egyenlő arányban leend egykor önalkotta boldogságom.

... Halljátok meg, ég és föld! mily tervet forralt báró Elepy Tódor, hogy menyinyemet szétdulva, önző szivének pokoli örömet szerezzen!

Ezelőtt négy évvel hozzám intézett levele így hangzik:

„Nemes Alföldy Gyulának!

Te nem vagy báró; én nem vagyok atyád.

Te bátyja vagy azon Juliának, kit örjögve szeretél, s kinek Szirtfoki által, lélekkinzással, okozott halálában te is részt vettél.

„Atyád, egykori lelki barátom, nemes Alföldy Sándor, Szabolcsmegye P.... helységébeli közbirtokos, ezelőtt 25 évvel, mint ügyes és hadtudós férfit, a hatalmában tuláradozó francia nemzet elleni hadba, kapitányi rangban, melylyel megtiszteltetett, indultával, nejét, kit páratlan hűség csatolt hozzá, lebeszélései által sem menthetvén meg azon veszélytől, mely, had idejében, csaták közelében levő nőket érhet: — gyermekeit megmentendő, téged, a még akkor csak 3 éves fiut, baráti felügyeletem s még akkor élt nőm ápolására, olymódon bizott, hogy téged, p....i részjósága jövedelméből növeltesselek, míg ő visszatérend. Juliát pedig az akkor még fél éves leánykát, egykori hű cselédére, Virág Antal kertésze ne-jére bizta dajkálás és növelés végett, — tetemes öszszeg-pénzt tevén be a v....i pénztárba részére.

Azóta atyád- s anyádról csak annyit tudok, hogy-

1803-ban még éltek, a mikor is egy ifju hadnagy, ki atyád-, mint már akkor őrnagy mellett, segéd volt, de, betegeskedése miatt végkép elbocsátatott, meglátogatván engem atyád és anyád nevével, egy hét hónapos leánykát, ki a had alatt született, tehát nővéredet, hozott V...ra, a kit, kinél hagyott növelés végett, maig sem tudom.

Azonban én téged, mint bárót növeltettelek. Töled semmi költséget nem kíméltem. Külföldön utaztattalak; s a tudomány és művészet szent templomába bevezettettelek... Egy vágy volt keblemben, mely, atyád barátságán kívül, engem ösztönzött, hogy éretted mindent megtegyek. E vágy az vala: hogy nálad 4 évvel ifjabb egyetlen leányomat, ki családomnak utósó sarjadéka, születésed felfödözése után, nőül adván hozzád, címemet és vagyonomat veled megoszszam.

Azonban ezen terv sikerítésének alphajához sem juthattam, előbb Juliáérti örjögésed, azután a Kerepy leánynyal szőtt viszonyod miatt.

Azt hittem, hogy külföldi utazásod kiveend örjögésedből. Azonban te a régi maradtál.

Tizenöt évvel ezelőtt megholt nőm. Leányom ma érte el huszadik évét. Őt férjhez kell adnom, nehogy javaim, az ő történetes halálával, örökös nélkül maradjanak.

Magam is berándulhattam volna Pestre; de nem akarlak többé látni.

P...i részjóságodat már neved alá irattam. Élj, a hogy tudsz, belőle. Szerencsédet eljátszotta vizeszséged. Én maradok b. E. T.

U. i. Ha eredeted felől kétkednél: nézd meg a p...i, 1798-ki anyakönyvet: ott találod nevedet! —

Midőn e levelet először olvastam, alig hittem szemimnek. Borzasztó kín gyötörte keblemet, midőn később annak származásomra vonatkozó részét igaznak találtam. Szétteltekintek köröttem. És látom, hogy, mint a pusztának villámsujtott fája, egyedül, árván állok a világban... Én nem láthattam az anyai részvét csillogó könyeit; nem érezhettem a szülei kezek meleg ápolását; én nem ismerem a testvéri szeretet édes kötelékét, sőt ezt, öntudatlanul, mint a sors gyáva gépe, magam szakgattam szét; én egy lélekzsarnok láncára fűzött rabszolga voltam; az én ifjuságom egy hosszú álom, s ezen levélvételekori érzésem — a kínos fölébredés ostorcsapásai alatt felhasadozott lélekfájdalmak égő láza volt!... Tehát én oly haszontalan embermorzsalék vagyok — gondoltam magamban — hogy egy zsarnok és rabló kezében, gyáva eszközül szolgáljak önző terve kivitelében? Az én lelki függetlenségem tehát egy papírra irt zero, mely helyet foglal, a nélkül, hogy magában jelentőséggel bírna? Eddigi életem tehát egy charivarikép, mely, midőn, aránytalan tagjaival, az élet ferde kinövéseit ábrázolja, — a világ nagy része előtt nem szolgál egyébre, mint, hogy kinevettetik, kigunyoltatik?! —

És ő, a gyáva, atyai szeretet palástába akarta öltöztetni velem keserűen éreztetett bánmodorát; ő, atyám egykori barátja, a szent barátság elárulását atyai érzés-

től kényszerített szive ellenállhatlan győzelme következményeként igyekezett előttem feltüntetni! Lelkemet meg akarta törni, hogy a porba csuszkálva, lealázva járuljak elibe kegyelemért; azt vélte, hogy én a cím- és rangkór lázuralmának meghajolva, kiváltságlevelek avult hasábjából, s cifra érdemjelek aranylemezeiből kívánok magamnak olaszfalat készíttetni, mely szívemet, lelkemet elzárja azoktól, kiket a sors egy fokkal alább rendelt nálam, de kiket isten embereknek teremté, mint engem!... Csalatkozott.

... Mit tevék?

Romlatlan szívem sugalmát követve, elhatároztam: ügyvédi pályára lépni. Erném előtt feltártam a titkot. Attól tartottam, hogy Erném szerelme, bárói címem elenyészte után, veszíteni fog azon bűverőből, mely mindedig kedves ostromállapotban tartá szívemet.

Azonban meglepetve hallám ajkairól az önzéstelen szerelem legősztintébb nyilatkozatát.

Miután gyász sorsom titokszerű eseményeit és terveimet végig hallgatá, így szólt:

„Én előttem nem változott lelked; én nem a címet és rangot, miket most elveszítél, hanem nemes lelkeidet szeretem. Csupán az esik egykissé különösen, hogy a kedves „Gusztí“ nevet „Gyulá“val kell fölcserélnem, s engedj meg, ha ezt olykor elvétem. — Kevés vagyond miatt ne aggódj. Mig itt Pesten ügyvédi vizsgálatra készülsz, kijöhetsz annak jövedelmeiből. Azután? — oh engedj meg, ha őszinte vagyok. — Jól ismerem lelkeid nemes büszkeségét, miszerint — szabadjon hinnem — leendő nőd vagyonából élni szerénykednél; de, miután egyedül állok fenn családomból, mint a kasza előtt meghajlott növény, v...i és pesti birtokom, p...i részjóságoddal együtt, elég lesz rangkörtalan lelkünk igénytelen vágyainak kielégítésére. — Azon egy év alatt pedig, meddig én, külföldről haza jöttödkor kimult kedves atyámat gyászolom, te ügyvéddé lehetsz. S akkor... egymáséi lehetünk... a világ előtt is!“ —

És úgy lön!

Egy év múlva én ügyvéd levék, s fél évvel később, Erne Alföldy Gyuláné.

... De, mielőtt ez történt volna, egy esemény oly mélyen hatott rám, hogy szívemet majd megrepeszté.

Máltay Ida, ifjabb éveimben játszótársném, s kedves barátném volt. Viszonyunk, melyet én sohasem engedtem szerelemmé erősülni, leginkább öszszeszokás által vált meleggé. Sokszor sejtém, hogy Ida engem kedvel, de én, előbb Julia, aztán Erne szerelmének szentelve szívemet, sohasem adtam lökést Ida szerelmének. Egy estve történetesen jöttem vele öszsze. Ő mit sem tudott Ernéveli komoly viszonyomról. Beszélgetés közben oda jutánk, hogy én megvallám neki, mikép őt mindig becsültem. A leány el volt ragadtatva. És a legbiztosabb remény hangján kérdezte tőlem: „Gyula, te szeretsz engem?“... Kebleink egymáson nyugodtak. Én könyeztem. A szána-

lom és részvét hullámai elboríták szívemet. Egy órane-gyeddig szótlánul valánk...

Én Erneért lánoltam, — s megszeplősítettnek fogtam volna tartani irántai szerelmemet, ha egy más némbennek biztató szót ejtek ki ajkaimon.

Szótlánul váltam el Idától.

Szemeim könyeztek.

Kimondhatlan fájdalomba került hallgatásom. De utólagos hasznom az, hogy, a legerősebb kísértetek dacára is, megőriztem szívem Ernének; Idát pedig hallgatag meggyőzém, hogy szerelmét nem viszonzozhatom... És lám! Ida más karjai közt már boldog! —

..... Nőszülésem óta, sokszor gúny-, többször vi-gaszképen hallok rólam említettet e szavakat: „a b á r ó és s ü g y v é d.”

Nőm ismerősei, és sorsom részvevői által, két év alatt, ügyvédi hirnevet, és nőm vagyonával arányban álló évi jövedelmet nyertem, kitartás és ügyvédi hitelem megőrzése jutalmul, anynyira, hogy Szirtfoki barátomat, ki folytonosan gyöngélkedik, két év óta, minden vagyonombani szabad rendelkezési joggal, házamnál tartom. S meg kell vallanom, valamint, egyfelől, félreismeretlen baráti hűsége és szilárd jelleme boldogságom egyik főtényezőjeül szolgál, ugy, másfelől, azon kissé gyöngédtelen, bár baráti hűségéből tett viselete, melyet Julia iránt tanusított, — miután tudom, hogy Julia hugom volt — a megvetés és elidegenülés indulatainak egy nemét költé fel testvéri szeretettől égő keblemben; pedig jól tudom, hogy őt baráti hűségeért veszem a testvéri bírálat szemüvegére.

De én érzem, mily kín: egyik nővérem halála után, másikról mitsem tudni! —

Atyám és anyám léte pedig, mint fátyolon keresztül megszürt napsugár, homályképekben tűnik föl képzeletem tündevilága előtt!!

De örökre áldom istenemet, hogy, oly sok küzdés után, a családi boldogság örömkoszorujával ajándékozott meg, elvesztett címem és rangom hiányát kitünően felülhaladó jutalomképen.

Ah! ha hugomat föllelhetném: tökéletes volna boldogságom!

IV.

Eddig a napló.

* * *

A múlt nyáron, keresztülutazván Szabolcsmegyén, egykori orvosomhoz, Várnai Dezsőhöz, P.... helységbe betértem. A magyar szivesség, melylyel fogadott, s szép nejeinek kecsai — azon napon ottmaradásra bírtak.

Meglepetéssel hallám házi gazdántól, hogy neje: Elepy Julia báróné.

Az Elepy családnév hallása, melynek regényes mul-tával, a nép nyelvén élő beszéd után, egykissé ismeretes valék, — oly különös hatással volt rám, hogy meg nem állhatám fölkérni orvos urat, beszélné el nekem e család későbbi, előttem ismeretlen történetét.

Az orvos beszédének olvasóimat érdeklő s regé-nyünket kiegészítő része itt következik:

„Alföldy Gyula, nőm atyja, ugy halt meg, mint báró Elepy Gusztáv, 1845-ben.

... 1837-ig, mint hirhedelt pesti ügyvéd, tetemes vagyont szerzett, elegendőt nemcsak fiának Sándornak és leányának Juliának, jelenleg szeretett nőnek, fényes neveltetésére, hanem jótékony célok gyarapítására s egyes érdemek jutalmazására is, — mit az ő emberbaráti s hazafiai lelke mindig kitünő készséggel teljesített.

1837-ik év tavaszán, eddig évenkénti haszonbérbe adott, és addig soha meg nem látogatott ezen ősi jószágá-ba költözött, melyen most vagyunk.

Mert azon sokféle változatossághoz, mely, mint tudja ön, egész életén, veres fonalként nyulik keresztül, említett évben, egy szinte csodaszerű esemény kapcsolódott.

Az elhunyt báró Elepy Tódor végrendeleti végrehajtója, Kövessy Aurél, felmutatá előtte az eredeti végrendeletet, melyhez egy zárt pecsétű, báró Elepy Tódor kezével irt, báró Elepy Gusztávhoz címzett levél volt mel-lékelve.

A mellékelte levélnek ide vonatkozó tartalma ez:

„Édes Gusztim! Mikor e levelet olvasod, akkor már én sirban pihenek.

„Azon szigorú bánmód, melyet irányodban mutaték, leányom boldogságán aggódó atyai érzésem kifolyása volt. ... Leányom nincs többé... Szüleid iránti barátságom, — kik közül atyád csatatéren, anyád pedig utána busultában halt el — és férjümi hirhedelt jellemed méltánylása igényli tőlem, hogy ösivagyonomat, címemet és rangomat, általam részedre készközlött királyi jóváhagyás folytán, rád hagyjam.

„Légy engesztelődve ifjúkori fájdalmaidért a téged mindig szerető b. E. T. hamvai iránt.“ —

Sokszor emlegeté nekem báró Elepy Gusztáv, meny-nyire meglepte őt ezen esemény. Sokszor kifakadt az em-beri természet azon hiánya ellen, miszerint alig lehet valakit kiismerni; többször mondá, hogy sok embert a haláltól félelem javit meg.

Mint mondám, ezen levél vétele után, felhagyva az ügyködéssel, p...i örökségébe költözött. Atyjának, any-jának s a kised Juliának arcképeit, melyek p—i kasté-lyában találtattak oda költözésekor, órákig elnézegeté, s mindig talált azokon valami érdekest, valami hasonlatot egyhez ismerősei közül; de azok hasonmását, eredetiben föl nem találta.

Későbbi éveit a tudományhúvárlat-, hon és emberi-ség ügyeinek szentelte.

Példányképe volt ő a boldog és boldogító férjnek, szerető atyának, s tüköre a legtisztább hazafiságnak.

Ezerekkel tett jót, s egyetlen hiu szó sem fordult meg ajkain. Azon öntudat boldogítá őt, hogy boldog le-vén, boldoggá tehet másokat is.

Jótéteményezettei közt csupán egy Stein nevéről tett említést, ki, álnév alatt, szép színnel, nagy öszszegpénzt csalt ki tőle; s ezen elvetemült, testben és lélekben megromlott ember — mint később megtudá — azon kapitány volt, ki Julia gyalázatát és halálát előidézte.

Panaszolta gyakran, hogy a sors őt még azzal is sujtotta, miszerint huga gyilkosának koporsójára pénzt adjon.

Fia, Sándor, a szerencsétlen eredményü forradalom hős áldozata lön; s nőm édes anyja, e miatti bujában, a mult tavaszon, férje szelleméhez költözött.

Leánya, mint látja ön, tultevén magát az előitéleken, szive vonzalmát követve, bárónő létire, egy igénytelen orvos neje.

Szirtföki él neki ajándékozott pesti házukban, de bús, mint a remete, s mint a gerle, sohajtva kívánczik egyetlen barátához — a sirba.

... Itt az orvos egyet sohajtott, s rám vetett tekintében egy kérdő- és felkiáltójegy látszott rejleni, mint-ha kérdezní akarná és kételkednék: valljon mondjon-e még többet?

Egy percnyi szünet után, elfojtott hangon folytatá :

„Napam halála után, a Kerepyösiség is reánk maradván, elhunyt nagyatyánk néhai Kerepy Mátyás csinos levéltárában egy levélre akadtam, melyet cs. őrnagy néhai öreg Alföldy Sándor Kerepy Mátyáshoz 1803ban irt.

Ide vonatkozó tartalma ez :

„Harctéren, mely mindennap változhatik, legnagyobb alkalmatlanság és veszély nélkül, nem növelhetvén ezelőtt 7 hóval született leányomat, baráti felügyeletedre és gyermektelen nőd hü ápolására bízom őt. — Azon tizezer ezüst forint, melyet tőlem fölvetettek, biztosítékul szolgálhat nektek, miszerint felügyeléstököt nem hagyandja jutalmazatlanul barátod Alföldy Sándor cs. őrnagy.

„U. i. Gyula fiam, báró Elepy Tódor barátomnál, Julia leányom egykori hü cselédemnél Virág Antal kertész nejenél, mint örömmel hallom, jó állapotban vannak. Remélem, te is gondját viseled kis Ernémnek.“

Gyula, Julia és Erne hárman testvérek voltak!

Oláh Károly.

Szivhangok.

I.

Ki az, leány! ki téged

E földtekén,

Oly lángolón szeretne

Miképen én?!

Mi a nap a földnek, tudod talán? —

Tűzcsók ennek sötétlő homlokán,

Mely fényt ad néki és hevet...

Napom vagy nékem, oh dicső leány!

Derűsugár reményim hajnalán:

Te adsz nekem fényt s meleget...

Körödben él csak életem, —

Te vagy napom, te mindenem!

Angyalként álmaimban
Te vagy mindig jelen,
S lelkem ha szépet gondol,
Báj arcod megjelen
S körülbeegsz mint üdvöm anyala...
Az én éltém egy vándorut vala,
Mely lábaddal célpontozott ért:
S lelkem im itt lerakja kincseit —
Szerelmét és pályafüzereit,
Szerelmed oh add ezekért,
Mert senki — hidd — e földtekén
Ugy nem szeret miképen én.

II.

Talány vagy nékem, oh leány!
Mint egy tündérrege,
Mit az ábrándos képzelet
Bübájjal bészegé;
Vagy mint szép álmom, a melyet
Legott elfuj az ébredet,
S melynek tán sejtéd titkait
Mégis ah meg nem fejtheted.

Az a mosoly, melyet ez ajk
Most hön röpit felém —
Az a közöny, mit arcodon
Majd lengni látok én,
Remény és kétségbeesés
Pókszálán tartja lelkemet...
Oh ez a kéz — ki mondja meg —
Halált nyujt-e vagy életet?!

III.

Szivedbe látok én, leány!
Bár isten nem vagyok, —
Értek minden gondolatot,
Mely elmédben fogantatott:
Titkod — bár isten nem vagyok —
Oh hidd, előttem nem titok.

Szived kristályfolyam, melyen
Nem zajlanak habok:
De lesz belőle ocean,
Mely hullámot hullámra hány,
Midőn — bár bűvész nem vagyok —
Belé egy pillantást dobok...

Mi az a pir arcod haván,
Mely akkor ott lobog?:
Az érzelem lángtengere,
Mit e pillantás fölvere...
Szeretsz, leány, szeretsz! — szived dobog...
Oh mondd, szerelmed tárgya — én vagyok!

Orbán Pető.

Férj és szerelmes.

(Naplótöredék.)

T* puztán X: 13. 1849.

Hat hónapja, hogy férj levék a hat éves szerelmesből. —

Jobban szeretem-e nőmet most, mint szeretém ad-

dig, midőn még csak kedvesem volt?.. boldogabb vagyok-e mint férj, az egykori szerelmesnél?

Mily szerencsétlen volnék, ha e kérdésre „nem”-mel lennék kénytelen felelni!..

Igaz, hogy ha vizsgálom a lelki helyzetet, melyben vagyok mint férj, s valék mint szerető: mult és jelen között nagy a különbség. De ha ismét e különbség okát tekintem: igen természetesnek találok a változást, mely a hajdan és most között létezik.

Midőn még nem volt enyém, csak szerettem..... oh istenem! miként emlékezem vissza e hosszú de szép időre.....

Hiában kísértgetitek föstenni az ifju kebel lángérményeit, miket életre a szerelem első szikrája költött: — legmesteribb ecseteléseitek kóntár másolata a rajzolhatlan valónak. Nem tudta azt még senki úgy leírni, miként érezte, mert az leírhatlan.

Nem is törekszem lelkem állapotát az emlékezet színeivel rajzolni. Elég, hogy szerettem, miként csak először szerethet a fiatal szív...: Sokáig nem voltam meggyőződve: valljon szeret-e ő is úgy, mint én, vagy csupa jósból dobog keble rokonérzettel felém? mert hittem szívét oly jónak, hogy miután látta, miszerint nélküle nem élhetek, valódi viszonszereltem nélkül is képes lett volna magát értem föláldozni, csakhogy egy életet boldoggá tegyen.

E körülmény, s az akadályok, melyekkel bírásaért meg kelle küzdenem, némi regényes szint vonnak szerelmem történetére; ha a tiszta platói szerelemben már magában is nem volna elég költőiség.

Hiszen, az az édesbus ábrándozás, az a sovárgó epedés, az a remegő bizonytalanság, melytől csak egy lépés van a kétségbeesésig; — most lelkünket az anda képzelet veszi szárnyaira, s bejárják a jövőnek bájos téreit, s virányain hosszsan, hosszsan elmerengnek; — majd kiolthatlan vágy szállja meg és feszíti a kebelt, lángra gyújtja vérünk a szenvedély, s egy kinos kéj, egy fájó gyönyör rezgi át az egész idegrendszert..... oh, hiszen egy kis szív életében enynyi különböző érzemények harmoniája, egész világát alkotja a legfőbb poésissnak!

Mindennek azonban vége szakad, ha szerelmi idealunkat kedves valóságában, sajátunkul szoritjuk dobogó keblünkre.

A házaselet letörli szerelmünkről a költőiség aranyporát; bezárja lelkünk előtt az ábrándok délibábos mezejét, melynek ködfátyolképei fölött egykor oly édes kéjjel merengtet. A zajló szenvedélyek helyett, csöndes, állandó érzelem foglalja el a szívet; s a busongó epedés kedves fájdalmát, a sovárgott tárgy bírásából eredt boldogság váltja fel.

Szerelmes koromban hajós valék, ki tengerre szállt, hogy Indiákról kincset hozzon magának.

S most hajós vagyok, ki szállitmányával elvégre ki-

kötöbe ért. Ki tagadná, hogy sokkal nagyszerűbb, a végtelen oceánon egyenetlen csatát küzdeni a háborgó elemekkel — mint az örök szélcsendű öbölben vesztegelni. Tengeren élni, örvény és sziklák, élet és halál között hanyatni a neki vadult zivatar karjain: — oh, ez több mint nagyszerű, ez főséges pálya! De ki egyszer kincsét szerencsésen partra szállíthatta: nem vágyik az többé rengő hullámok veszélyes hátára. —

Igenis, —

A szerelmes életében több a költőiség, de A férjében több a való.

A szerelmes álmait kedvesének képe lengi körül.

A férj, keblén nyugszik el, s karjai között ébred szerető nejeinek.

Szóval: én megköszönöm a sorsnak, hogy a szerelmem költőiségében több mint hat éven át részesítetett; de most, miután a valót ölelhetem: Emiliám karjai közül nem irigylem a szerelmesek boldogságát....

Apafi.

Talált!

„Ne fejtetek! — mond a vezér, —

Jön a golyó, de nem talál!”

S már egyik hőse földre hullt....

„Vagy ha talál — dicső halál!”

Kopasz L.

Debreceni napló.

Mult szombaton a „Proféta” — szomorujáték 4 felvonásban: Scribe operaszövege után írta Tóth Ferenc — népes közönség előtt másodszor adatott szinkörünkben.

Ha az eredeti operaszöveg olvasása után meggondoljuk, mikép az abban szereplő hős jelleme a fiui szeretet és szerelem két végpontja közt ingadozik, s bár az egész darabon keresztül veres fonalként nyulnak el az anyairánti szeretet érzelmei, s mégis utóbb, a darab végkifejlése körül a hős tévedése a Bertha iránti szerelem kifolyásaul tűnik fel, sőt az által indokoltatik — a mi operában ugyahogy megjárja —; ha tudjuk, hogy a Fides és Bertha gyönyörű jellemén kívül leginkább a dallam teszi a „Profétát” azzá, a minek nagyobb erejű szini személyzet előadása után ismertetik; ha figyelembe vesszük, hogy szomorujátékban a végbukás legelső lépésőjén is, vagy a jobbulás, vagy az öntudat vigasza a hős jellemétől elválhatlan; és mindezekután a szerző átalakított művét vizsgáljuk: — azt mondhatjuk, hogy bátorság kelle szerzőnek, magát rábírnai, hogy amaz operaszövegnek szomorujátékká alakításához fogjon, és azon buzgalmat, miszerint szerző a nagyhirű „Profétát” Debrecenben is felmutatni kívánta, mérlegelvén: elfogulás nélkül mondhatjuk, mikép, az ezen mű átalakítása körüli sok nehézség dacára, szerző a közönség tetszését kinyerte.

Mindenki tudja, hogy a „Proféta” meséje nem igen bő. És épen ezért igen nehéz azt akár drámává, akár szo-

morujátékká átváltoztatni. És szerző, úgy látszik, ezen hiányt érezvén, az 1-ső és 2-ik felvonást monologokkal és dialogokkal igyekezett nyújtani, a mik bár rövidebbek lehetnének, mégis az untatás színét távolról sem viselvén magukon, sikerülteknek mondhatók.

Az eredeti szöveg jellemei hiven rajzolják, sőt erősebb színekben állítják szem elé; a styl szabatos s végig kitartó erejű. Részletek előállítására műértőt ismertet meg velünk szerzőben.

Mindezt annak betudása mellett mondók el, miszerint a kérdéses eredeti operaszöveg meséjéből s a benne uralgó hős jelleméből nem könnyű tragoediai jellemet teremteni. És e téren kísérleteket tenni igen kényes dolog!

Az előadást **Lá n g h B ó d i n é** (Bertha) és **Sz a b ó Krisztina** (Fides, kinek játéka még lelkesebb volt, mint az első előadáskor) érdekesítették. Azonban a nép alig állott néhány emberből; a diszitmények diszesebbek is lehetnének!

Ugy hallik, hogy a szerző irói tulajdonán bizonyos egyén által méltánytalanság követtetett el. — Ha ez igaz, vagy ki nem egyenlítették, úgy e tárgyra még visszatérünk.

A helybeli közönség figyelmébe ajánlás végett ezenel megemlítjük: miszerint **B é k e s i**, egyik jeles színészünk javára aug. 1-én, azaz jövő csütörtökön „Magyarfogoly török fogságban“ című 5 felvonásos drama fog adni. Csak pártolás, uraim és hölgyeim!

— **V á s á r u n k** előpostái már körünkbe érkeztek. Nem sokára nagy tér nyílik költésre a költőnek és pénzköltőnek.

— **L e g u j a b b** és **l e g r é g i b b**: A tyukszemek és női ruhák legveszedelmesebb ellenei, a debreceni pallók még mindig debreceni pallók! ©

Közüljük azon 209 volt képviselő hazánkfiai névsorát, kik ellen minden további kereset megszüntetvén, szabadon bocsáttattak: **Á g o s t o n J.**, **A i d i n g e r P.**, **A m b r u s J.**, **B a k a l o v i c s C o n s t.**, **B a l ú s h á z y J.**, **B a l o m i r i S i m.**, **B á r c a i A.**, **B a r t a l G y.**, **B a t t e r n a i I m r e**, **B é k á s i I.**, **B e n i c k i J e n ő**, **B e n y i c k y P.**, **B e r n á t h Z s i g m.**, **g r. B e t h l e n G.**, **g r. B e t h l e n J. i d ő s b.**, **B i r ő A.**, **B o c k ó K.**, **B o d o n Á b r.**, **B o g d á n V.**, **B o g y ó S á n d.**, **B o j a G e r ő**, **B o l d i z s á r I s t.**, **B o r b é l y L.**, **B o t k a J.**, **B o z s i n k a A.**, **B r o g y á n I m r e**, **B u d a i S.**, **B u d a i E n d r e**, **D á n i e l P.**, **D a r v a s A.**, **D o b o z y M.**, **D u a l s z k y I g n.**, **E l e k M i h.**, **E ő r d ő g F r i g y e s**, **E r ő s L.**, **E r c s e y Z s i g m.**, **g r. E s t e r h á z y J á n.**, **F á b i á n G.**, **F a r k a s K.**, **F e j é r L.**, **F e j é r M.**, **F e k e t e L.**, **g r. F e s t e t i c s M.**, **F i s c h e r I s t.**, **g r. F o r g á c h K á l m.**, **g r. F o r g á c h I s t.**, **F r e u n d F.**, **F r i d e c k y L.**, **G á b r i e l I.**, **G e d e o n J.**, **G e n c s y J.**, **g r. G e r l i c y F.**, **G l a c A.**, **G l a v i n a L.**, **G l o z e r F.**, **G o s z t o n y J.**, **G o z m a n n J.**, **G ó z o n I.**, **G y ő r f f y S.**, **g r. G y u l a i L.**, **H a d z s i t s L.**, **g r. H a l l e r F e r.**, **H a u k e A l b.**, **H e g e d ű s J.**, **H e r m a n n G.**, **H e v e s y B e r t.**, **H o r v á t h B.**, **H o r v á t h Ö d ö n.**, **H o r v á t h J ó z s e f.**, **H o r v á t h I s t.**, **H u s z k a M i h.**, **J a k a b f a l v y A n d.**, **J a k u b i k A n d.**, **J e k e l f a l v y E m i l**, **J ó z s a K.**, **K a c s k o v i c s L.**, **K a l a u z P.**, **K a n d ó K.**, **K a r á c s o n y i A n t.**, **K a r á c s o n y i J á n.**, **K á r á s z B.**, **K a r i k a J á n. p r o f.**, **g r. K e m é n y D.**, **K e n d e l é n y i K.**, **K o l l e r J.**, **K o r i e s G.**, **g r. K o r n i z s K.**, **K o v á c s M.**, **K r i c s f a l v y L.**, **K u b i c a P.**, **K u b i n y i F l.**, **K u -**

b i n y i R., **K u n d V.**, **K u p r i c I m r.**, **L a t i n o v i c s M.**, **L é z s a y D.**, **L e t é i y i K.**, **L ó n y a i G.**, **L ó n y a i M e l c h.**, **M a r k h o t J.**, **M a r s o v s z k y B.**, **M a r t i n y F r i g y.**, **M á s v i l á g i I s t v.**, **M a y e r c s á k I s t v á n.**, **M é h e s S.**, **g r. M i k e s J.**, **M i s k o l c i K.**, **M o l n á r D i e n.**, **M o l n á r J ó z s.**, **M ó r i c A n t.**, **M ű l l e k F e r.**, **N a g y I g n. (P e s t)**, **N a g y I g n. (S z a t m á r)**, **N a g y J ó z s.**, **N a g y K.**, **N a g y S.**, **N y é k i A l b.**, **O c h n i t z J.**, **O k o l i c s á n y i A n t.**, **O k o l i c s á n y i L.**, **O l e s v á r y G á b.**, **O l g y a i L.**, **O m a s z t a Z s i g m.**, **O r d ó d i P.**, **P a p p A n d.**, **P a p p M á t é**, **P a p p M ó r i c**, **P a p p P.**, **g r. P é c s i C o n s t.**, **P e t h e s J ó z s.**, **P l e c h l J.**, **P o m p é r y J.**, **P o p o v i c s M i k l.**, **P o p o v i c s Z s i g m.**, **R i b e k A.**, **R é c s k y A.**, **R e i n i s c h Á g.**, **R e z s n y i J.**, **R ó n a y L.**, **R ö t h S.**, **S a l a m o n L.**, **S á r k ö z y A l b.**, **S e l l e v é r S.**, **S e m b e r y I m r e**, **S i m o n P.**, **S i m o n R.**, **S i n k a y J.**, **S o l t é s z D á n.**, **S o m o s y I g n.**, **S z é t e r L.**, **S v á b y F e r d.**, **S z a b a d i S.**, **S z a b a d h e g y i A n d.**, **S z á l e A n t.**, **S z a b ó J.**, **S z a l a y A n d.**, **S z a b ó S.**, **S z e g h ő J.**, **S z e n t i m r e i G y.**, **S z e n t i v á n y i M.**, **g r. S z e p e s y Á.**, **S z i r m a y J e n ő**, **S z i r m a y J ó z s e f.**, **S z m r e c s á n y i G.**, **S z o b o s z l a y G y.**, **S z ö k e K.**, **S z t a n k o v á n s z k y I m r e**, **g r. S t o j k a J.**, **S z u m r á k J.**, **T a l l i á n E d e**, **T a n á r k y G.**, **T a n a i M.**, **T a r J.**, **T i z e d i M.**, **T o m c s á n y i J.**, **T o p e r c e r J e n ő**, **T o r m a J.**, **T o r m a J.**, **T ö r ö k I s t.**, **T ö r ö k B.**, **T ó t h I g n.**, **U j f a l u s i L.**, **U r b á n G y u l a**, **V a r g a S.**, **V á r k o n y i Á.**, **g r. V a y L.**, **V l á d L.**, **V ö r ö s m a r t y M.**, **W a r g h a B.**, **W a s s I m r e**, **g r. W e n k h e i m B.**, **g r. W e n k h e i m J.**, **g r. W e n k h e i m J. i d ő s b.**, **Z á b o r s z k y I m r e**, **Z á m o r y K á l m.**, **Z e l e n e i G.**, **Z e y k K.**, **Z i c h y A n t.**, **H u n f a l v y P.**, **K a z i n c y G.**, **K o v á c s L.**, **g r. L u z s e n s z k y J.**, **S z á s z K.**, **S z u n y o g h R u d o l f**, **Z e y k J ó z s e f.**

Szerkesztői telegraf.

K- c h u r n a k. Mindent megkaptunk, s a versek közül egypárt mielőbb közölni fogunk.

H a v a l a m e l y i k e l ő f i z e t ő n k l a p u n k v a l a m e l y i k s z á m á t n e m k a p n á, n y i t o t t l e v é l b e n t e l t p a n a s z á r a a z o n n a l k i p ó t o l a n d j u k a z t.

HIRDETÉS.

J. A. Valero et Söhne

k. priv. Grosshändler et Inhaber einer
k. k. priv. Seidenzeug-Fabrik
in Pesth

machen hiermit die Anzeige dass sie ihr Manu-
factur und Fabriks Waaren-Lager von Neuen
Markt Platz in die Palatin- vormals Wind- Gasse
ins von Marczibánysche Eckhaus Nro 187 ver-
legt haben, allwo sie auch ein best sortirtes
Lager in allen Gattungen Leder unter-
halten.

T. Dravecky Zsigmond urnak németutcán 1772. sz. a.
emeletes háza, mely több mint 12 tágas szobát, ezek közt
vendéglőnek is használhatókat mind lent, mind az emelet-
ben, — ezekenkívül raktárnak alkalmas helyeket, kama-
rákat és istállókat foglal magában, — f. évi nov. 1-jétől
számítandó 6 évre haszonbérbe adandó. Értekezhetni iránta
helyben

Oláh Károly
hites ügyvéd del.

Nyomatik Debrecen város könyvnyomdájában.